

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 649/2559

บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยผู้ร้อง นายดิเรก เพ็ญสุภา กับพวกลูกหนี้

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/30, ป.พ.พ. มาตรา 193/14, ป.พ.พ. มาตรา 193/15, พ.ร.ก.บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544 มาตรา 30, ป.พ.พ. มาตรา 193/17, พ.ร.ก.บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544 มาตรา 58, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14

ย่อ / หลักกฎหมาย

หนี้ที่ผู้ร่อนำมายื่นคำร้องในคดีนี้เป็นหนี้ตามสัญญากู้และสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีที่บริษัท อ. ทำกับเจ้าหนี้เดิม โดยลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 เป็นผู้ค้ำประกัน สิทธิเรียกร้องในหนี้ตามสัญญากู้และสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีกฎหมายมิได้บัญญัติเรื่องอายุความไว้โดยเฉพาะจึงมีกำหนดอายุความ 10 ปีตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/30 ดังนั้น เมื่อนับจากวันที่บริษัท อ. ทำสัญญากู้และสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีแล้วผิดนัดชำระหนี้ถึงวันที่เจ้าหนี้เดิมได้ฟ้องบริษัท อ. ผู้ค้ำประกันรายอื่นและลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 เป็นจำเลยที่ศาลอุทธรณ์คดี เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 1123/2542 ยังไม่เกิน 10 ปี ไม่ขาดอายุความ ผลของการฟ้องคดีดังกล่าวทำให้อายุความในหนี้ที่ลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 มีต่อเจ้าหนี้เดิมในฐานะผู้ค้ำประกันตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/30 สะดุดหยุดลงตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/14 (2) ระยะเวลาที่ล่วงไปก่อนนั้นไม่นับเข้าในอายุความตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/15 วรรคหนึ่ง ต้องเริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่เหตุที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงได้สิ้นสุดไปแล้วตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/15 วรรคสอง คดีของศาลจังหวัดอุตรดิตถ์ดังกล่าวสิ้นสุดลงตามที่

คำพิพากษา

ผู้ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความตาม พ.ร.ก.บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 มาตรา 30 ในวันที่ 10 มิถุนายน 2548 ซึ่งมีใช้คำสั่งจำหน่ายคดีเพราะเหตุถอนฟ้องหรือทิ้งฟ้อง ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/17 วรรคหนึ่ง ที่ให้ถือว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลง อายุความสำหรับฟ้องคดีนี้จึงต้องนับใหม่ตั้งแต่วันที่ 11 มิถุนายน 2548 ผู้ร่อนำนี้ดังกล่าวมายื่นคำร้องคดีนี้ในวันที่ 30 ธันวาคม 2552 ยังไม่เกิน 10 ปี สิทธิเรียกร้องของผู้ร้องจึงไม่ขาดอายุความผู้ร่อนำยื่นคำร้องขอให้มีการสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ทั้งหกเด็ดขาด ระหว่างพิจารณา ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องถอนคำร้องและจำหน่ายคดีสำหรับลูกหนี้ที่ 1 และที่ 6 และมีคำสั่งจำหน่ายคดีสำหรับลูกหนี้ที่ 3 และที่ 5 เนื่องจากถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีอื่นแล้ว ลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 ไม่ยื่นคำคัดค้าน ศาลล้มละลายกลางวินิจฉัยว่า มูลหนี้ที่นำมาฟ้องคดีนี้เป็นหนี้ที่ขาดอายุความ กรณีมีเหตุอื่นที่ไม่ควรให้ลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 ล้มละลาย จึงมีคำสั่งยกคำร้อง ให้ผู้ร้องใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 โดยกำหนดค่าทนายความเป็นเงิน 20,000 บาท ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องในข้อแรกว่า หนี้ที่ผู้ร่อนำมายื่นคำร้องขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า หนี้ที่ผู้ร่อนำมายื่นคำร้องในคดีนี้เป็นหนี้ตามสัญญากู้และสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีที่บริษัท โรงพยาบาลเอกชนอุตรดิตถ์ จำกัด ทำกับเจ้าหนี้เดิม โดยลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 เป็นผู้ค้ำประกัน สิทธิเรียกร้องในหนี้ตามสัญญากู้และสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีกฎหมายมิได้บัญญัติเรื่องอายุความไว้โดยเฉพาะจึงมีกำหนดอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 ดังนั้น เมื่อนับจากวันที่

บริษัทโรงพยาบาลเอกชนอุดรดิตถ์ จำกัด ทำสัญญากู้และสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีแล้วผิดนัดชำระหนี้ถึงวันที่เจ้าหนี้เดิมได้ฟ้องบริษัทโรงพยาบาลเอกชนอุดรดิตถ์ จำกัด ผู้ค้าประกันรายอื่น และลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 เป็นจำเลยที่ศาลจังหวัดอุดรดิตถ์ เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 1123/2542 ยังไม่เกิน 10 ปี ไม่ขาดอายุความ ผลของการฟ้องคดีดังกล่าวทำให้อายุความในหนี้ที่ลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 มีต่อเจ้าหนี้เดิมในฐานะผู้ค้าประกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 สะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 (2) ระยะเวลาที่ล่วงไปก่อนหน้านี้ไม่นับเข้าในอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/15 วรรคหนึ่ง ต้องเริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่เหตุที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงได้สิ้นสุดไปแล้ว ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/15 วรรคสอง คดีของศาลจังหวัดอุดรดิตถ์ดังกล่าวสิ้นสุดลงตามที่ยุ้ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 มาตรา 30 ในวันที่ 10 มิถุนายน 2548 ซึ่งมีใช้คำสั่งจำหน่ายคดีเพราะเหตุถอนฟ้อง หรือทั้งฟ้อง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 วรรคหนึ่ง ที่ให้ถือว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลง อายุความสำหรับฟ้องคดีนี้จึงต้องนับใหม่ตั้งแต่วันที่ 11 มิถุนายน 2548 ผู้ร่อนนำนี้ดังกล่าวมายื่นคำร้องคดีนี้ในวันที่ 30 ธันวาคม 2552 ยังไม่เกิน 10 ปี สิทธิเรียกร้องของผู้ร่อนจึงไม่ขาดอายุความ ซึ่งข้อเท็จจริงในการฟ้องคดีและการจำหน่ายคดีของศาลจังหวัดอุดรดิตถ์ดังกล่าวผู้ร่อนได้บรรยายไว้ในคำร้องและนำสืบพยานหลักฐานในชั้นพิจารณาของศาลล้มละลายกลางแล้ว อุทธรณ์ของผู้ร่อนข้อนี้ฟังขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร่อนประการต่อไปมีว่า ลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 ไม่ให้ความร่วมมือกับผู้ร่อนในการปรับโครงสร้างหนี้ตามที่ผู้ร่อนสั่งโดยที่ลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 อยู่ในฐานะที่จะดำเนินการได้หรือไม่ ประเด็นนี้ศาลล้มละลายกลางยังมีได้วินิจฉัย แต่เมื่อคดีมีการสืบพยานผู้ร่อนและลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 เสร็จสิ้นแล้ว ศาลฎีกาจึงเห็นสมควรวินิจฉัยประเด็นนี้โดยไม่จำต้องย้อนสำนวนให้ศาลล้มละลายกลางวินิจฉัยก่อน เห็นว่า ผู้ร่อนได้รับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้ของเจ้าหนี้เดิม จำนวน 519,945,403.97 บาท ที่มีต่อลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 เมื่อผู้ร่อนมีหนังสือและประกาศแจ้งให้ลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 ชำระหนี้หรือเสนอแผนปรับโครงสร้างหนี้ แต่ลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 เพิกเฉย โดยลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 ไม่มีพยานหลักฐานมาแสดงว่าลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 ได้ชำระหนี้หรือให้ความร่วมมือกับผู้ร่อนในการปรับโครงสร้างหนี้ ข้อเท็จจริงจึงฟังว่าลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 ไม่ให้ความร่วมมือกับผู้ร่อนในการปรับโครงสร้างหนี้ตามที่ผู้ร่อนสั่งโดยที่ลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 อยู่ในฐานะที่จะดำเนินการได้ อุทธรณ์ของผู้ร่อนฟังขึ้น ที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำร้องของผู้ร่อน จึงไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา พิพากษากลับ ให้พิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 เด็ดขาด ตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544 มาตรา 58 วรรคสี่ ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 14 ให้ลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนผู้ร่อน โดยหักจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ 2 และที่ 4 เฉพาะค่าทนายความให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนดตามที่เห็นสมควร

องค์คณะ

สุพจน์ กิตติรักษนนท์ · ทศนีย์ จันสัญญาชัย ธรรมเกณฑ์ · สมศักดิ์ คุณเลิศกิจ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/649/2559>